U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **S. M.,** proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí,** se sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 376/1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 1. 2006, č. j. 1 Cad 50/2005 – 33,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou dne 22. 6. 2005 se žalobce domáhal, aby Městský soud v Praze přezkoumal a zrušil rozhodnutí ministra práce a sociálních věcí Ing. Z. Š. z dne 14. 6. 2005, č. j. 2005/7303, 15902,20714/21/51, jímž o podání žalobce označeném jako „rozklad“ ze dne 28. 1. 2005 proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 20. 1. 2005, č. j. 2005/3491/21, podání ze dne 11. 3. 2005 proti rozhodnutí téhož ministerstva ze dne 7. 3. 2005, č. j. 2005/12810/21 a podnětu žalobce ze dne 6. 4. 2005 proti rozhodnutí téhož ministerstva ze dne 31. 3. 2005, č. j. 2005/18394/21 a č. j. 2005/18924/21, bylo rozhodnuto tak, že v souladu s ustanovením § 19 odst. 2 správního řádu tato podání byla posouzena a přijata jako podněty k přezkoumání zákonnosti uvedených rozhodnutím ministerstva mimo odvolací řízení podle § 65 správního řádu. Citované podněty neshledal ministr práce a sociálních věcí důvodnými. Vycházel ze skutečnosti, že všemi uvedenými rozhodnutími byla zamítnuta žalobcova odvolání proti rozhodnutím Krajského úřadu Olomouckého kraje o nepovolení obnovy řízení ve věci žádosti žalobce o dávku sociální péče. Ministr vysvětlil, že obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem, sloužícím k nápravě skutkových omylů, a je možno ji povolit pouze z důvodů taxativně uvedených v § 62 odst. 1 správního řádu. Protože však z podání žalobce žádný ze zde uvedených důvodů pro obnovu řízení nevyplynul, byl postup krajského úřadu i ministerstva shledán zcela správným. Přitom podle § 65 správního řádu lze rozhodnutí, které je v právní moci, přezkoumat a změnit, nebo zrušit jedině v případě, že bylo vydáno v rozporu se zákonem, obecně závazným právním předpisem, nebo obecně závazným nařízením. Jelikož v případě žalobcem napadených

rozhodnutí nebylo shledáno nic, co by takovému rozporu nasvědčovalo, nebyl ani důvod zahajovat přezkumné řízení.

Žalobce s tímto rozhodnutím nesouhlasil, navrhoval jeho zrušení pro rozpor s právními předpisy a současně podal návrh na vyslovení odkladného účinku žaloby a návrh na vydání předběžného opatření, jímž by soud uložil povinnost žalovanému platit žalobci od 1. 12. 2003 každý měsíc dávku sociální péče ve výši 7300 Kč. Dále žalobce požadoval, aby „dle občanského zákoníku“ mu žalovaný uhradil majetkovou a nemajetkovou újmu.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 13. 9. 2005, č. j. 1 Cad 50/2005 – 28, řízení o žalobě o náhradu majetkové a nemajetkové újmy vyloučil k samostatnému projednání a rozhodnutí s odůvodněním, že v podání žalobce ze dne 23. 6. 2005 jsou zahrnuty dvě žaloby, které však nemohou být projednány společně, neboť tomu brání věcná příslušnost soudu.

Dalším usnesením ze dne 25. 1. 2006, č. j. 1 Cad 50/2005 – 32, uvedený soud nepřiznal žalobě odkladný účinek. V poučení proti tomuto výroku uvedl, že usnesení neobsahuje odůvodnění (§ 55 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen „s. ř. s.“), a že proti tomuto usnesení není kasační stížnost přípustná ve smyslu § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s.

Dalším usnesením z téhož dne (25. 1. 2006) č. j. 1 Cad 50/2005 – 33, zamítl uvedený soud návrh na vydání předběžného opatření. Ani toto usnesení neodůvodnil s poukazem na ustanovení § 55 odst. 4 s. ř. s. a poučil žalobce, že proti tomuto usnesení není kasační stížnost přípustná podle § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s.

Proti každému z těchto usnesení podal stěžovatel včas kasační stížnost, v níž uvedl, že ve stejné věci je u Městského soudu v Praze celkem 35 jeho nevyřízených žalob. Vytýká soudu, že porušil ustanovení §§ 64, 83/1, 103, 39/1, 73 a 38 soudního řádu správního, dále též porušil článek 3, 4, 20 a 90/1,2 Ústavy ČR, jakož i článek 1, 3/3, 10/1, 30/2, 31, 37/2, 3 a 38/1, 2 Listiny základních práv a svobod. Navrhoval, aby napadená rozhodnutí o nepřiznání odkladného účinku žalobě a o odmítnutí návrhu na vydání předběžného opatření Nejvyšší správní soud zrušil. Současně žádal, aby soud ustanovil advokátku Mgr. Pavlu Frodlovou zástupkyní v této věci.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nemohl kasační stížnost stěžovatele směřující proti usnesení Městského soudu v Praze, jímž byl (bez odůvodnění) odmítnut návrh stěžovatele na vydání předběžného opatření projednat, neboť jde o kasační stížnost nepřípustnou.

Důvody nepřípustnosti kasační stížnosti jsou upraveny v ustanovení § 104 s. ř. s. Podle odst. 3 písm. c) tohoto ustanovení je nepřípustná kasační stížnost, směřující proti rozhodnutí, které je podle své povahy dočasné. Rozhodnutí o předběžném opatření je nepochybně rozhodnutím, které má sloužit k zatímní (tj. přechodné) úpravě poměrů účastníků (§ 38 odst. 1 s. ř. s.), a to do doby, než se změní poměry, nebo než bude pravomocně rozhodnuto o věci samé. Předběžné opatření zaniká nejpozději dnem, kdy se rozhodnutí soudu, jímž se řízení končí stalo vykonatelným (§ 38 odst. 4 s. ř. s.).

Rozhodnutí o předběžném opatření je tedy rozhodnutím dočasným, neboť takové opatření má pouze omezené trvání. Není-li zrušeno soudem, zaniká z moci zákona. Dočasnou povahu má i rozhodnutí, jímž jako v případě stěžovatele, byl návrh na vydání předběžného opatření odmítnut. Toto ve svém důsledku zamítavé rozhodnutí totiž nijak nepředjímá postup soudu při rozhodování o věci samé a má rovněž jen omezené trvání. Nejvyššímu správnímu soudu přitom s ohledem na nepřípustnost kasační stížnosti proti takovému rozhodnutí nepřísluší hodnotit věcnou správnost napadeného usnesení Městského soudu v Praze (včetně jeho postupu, jímž nepovažoval za potřebné své rozhodnutí odůvodnit za použití § 55 odst. 4 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud z důvodů výše uvedených proto kasační stížnost stěžovatele, pokud směřovala proti napadenému usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 1. 2006, č. j. 1 Cad 50/2005 – 33, odmítl (§ 46 odst. 1 písm. b/ s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. srpna 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu